

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/34/2023
Identifikačné číslo spisu: 6118382256
Dátum vydania rozhodnutia: 19.10.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:6118382256.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu Investičná Správcovská s.r.o., Zvonárska 3, Košice, IČO: 44 484 011, proti žalovanému JUDr. B.i D.i, Štúrova 101/5, Vranov nad Topľou, IČO: 31 992 081, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Hajduk s.r.o., Štúrova 101/5, Vranov nad Topľou, IČO: 53 556 283, o zaplatenie 100 000 eur s prísl., o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 15. júla 2021 č. k. 6Cob/82/2020-245, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 1. júla 2020 č. k. 7Cb/9/2019-125 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu v sume 100 000 eur s úrokom z omeškania v sadzbe 9% ročne z dlžnej sumy od 10. júla 2018 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a súčasne žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady súd rozhodne samostatným uznesením.

2. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobca sa voči žalovanému domáhal vrátenia zálohy, ktorá mala mu byť poskytnutá dňa 6.júna 2018 v zmysle Zmluvy o poskytnutí právnych služieb uzavretej medzi účastníkmi konania, z dôvodu, že neboli naplnené podmienky na vyplatenie odmeny v plnej výške podľa článku 4.1. Mal za preukázané, že podmienkou na vyplatenie plnej výšky odmeny vo výške 100.000 eur podľa článku 4.1. Zmluvy bolo, aby kumulatívne do 10.júna 2020 boli splnené v termíne najneskôr do 10. júna 2020 tieto podmienky:

a) predloženie/doručenie právoplatného a vykonateľného uznesenia súdu o nariadení neodkladného opatrenia vo veci vedenej na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 11C/13/2018, ktorým súd v plnom rozsahu vyhovie návrhu klienta na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 21. februára 2018 tvoriaceho neoddeliteľnú súčasť tejto zmluvy a zároveň

b) predloženie/doručenie právoplatného a vykonateľného rozsudku vo veci vedenej na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 11C/13/2018, ktorým súd v plnom rozsahu vyhovie návrhu klienta vo veci samej zo dňa 21. februára 2018 tvoriaceho neoddeliteľnú súčasť tejto zmluvy.

3. Uviedol, že v konaní medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že nedošlo k naplneniu podmienok podľa bodu 4.1. predmetnej zmluvy, a že došlo aj k poskytnutiu zálohy vo výške 100 000 eur. Spornou medzi účastníkmi konania bola skutočnosť, či došlo k vráteniu predmetnej zálohy. Keďže zo strany žalovaného nedošlo k vráteniu tejto zálohy, bol žalovaný na vrátenie tejto zálohy vyzvaný aj výzvou zo dňa 27. júna 2018, na ktorú žalovaný nereagoval žiadnym spôsobom. Obranu žalovaného považoval žalobca za nedôvodnú z dôvodu, že v podanom odpore neuviedol žiadnu obranu, ktorú neskôr použil v konaní pred súdom a taktiež mal zato, že návrhnutí svedkovia zo strany žalovaného sú vo vzájomnom vzťahu a ich obrana bola účelová. Naopak, žalovaný mal zato, že k odovzdaniu peňazí došlo dňa 18. júna 2018, aj keď potvrdenie o vrátení tejto sumy nemá a to z dôvodu, že žalobca, resp. pán E. mu odmietol takýto dôkaz odovzdať. Vrátenie predmetnej sumy podľa žalovaného mali potvrdiť vypočutí svedkovia, konkrétne pán H., ktorý mal vidieť vrátenie tejto sumy, a taktiež aj syn žalovaného Mgr. N. D. a Ing. N. K. mladší, ktorí mali vidieť peniaze, ktoré žalovaný viezol do Košíc.

4. So zreteľom na uvedené súd vykonal dokazovanie za účelom odstránenia spornosti, či došlo k vráteniu zálohy vo výške 100 000 eur. Keďže pán E., ako osoba, ktorá konala za žalobcu, ktorá aj mala odovzdať peniaze žalovanému, túto skutočnosť vyvrátil, jedinými svedkami, ktorí túto skutočnosť mohli potvrdiť, boli návrhnutí svedkovia Z. H., Z. K. ml. a N. D.. Súd mal zato, že výpoveďou svedka Ing. Z. K. a Mgr. N. D. nebola preukázaná skutočnosť, že došlo skutočne k reálnemu vráteniu týchto peňazí, pretože aj keď tieto osoby mohli vidieť, že nejaké peniaze vkladal žalovaný do auta a že spolu s ním odchádzajú do Košíc, neboli osobne prítom, že by videli, že takáto suma bola žalobcovi, resp. pánovi E. vrátená. V súvislosti s ďalším v konaní vypočutým svedkom Z. H. súd prvej inštancie konštatoval, že taktiež jednoznačne nepotvrdil vrátenie sumy 100.000 eur, pretože nemal byť osobne prítomný pri vrátení týchto peňazí, len tvrdil, že počul ako pán E. povedal, že je tam suma 100 000 eur a videl nejaký obnos peňazí, ktorý pán E. odnáša do trezora. Uzavrel, že teda nie je jednoznačne potvrdené, či bola vrátená suma 100 000 eur. Súd výpoveď tohto svedka nepovažoval za jednoznačnú aj z dôvodu, že výpoveď menil, keď najprv čo sa týka vzťahu k žalovanému uviedol, že ho pozná z videnia, neskôr uviedol, že sa stretávajú na obchodných rokovaniach. Poukázal ďalej na to, že taktiež vo výpovedi raz uviedol, že počul ako žalovaný zadudral, že žiada o predloženie dôkazu o vrátení sumy a neskôr uviedol, že sa domnieva, že žalovaný na to zabudol.

5. Vzhľadom na chýbajúci jednoznačný dôkaz, ktorým by bolo preukázané, kto komu v akej výške sumu vrátil, súd z dôvodu neunesenia dôkazného bremena na strane žalovaného súdu žalobe vyhovel. Upriamil pozornosť na tvrdenie žalovaného, že sa viackrát pokúšal vrátiť zálohu pánovi Kleinovi, bolo to však neúspešné, žiadnym spôsobom však nereagoval na výzvu na vrátenie zálohy zo dňa 27. júna 2018, na ktorú by reagoval, že by oznámil žalobcovi, že finančná záloha mu už bola vrátená 18. júna 2018. Stretnutie žalovaného s E., ako aj H. dňa 18. júna 2018 pán E. nepotvrdil. Vychádzajúc z uvedeného mal súd zato, že boli naplnené okolnosti vrátenia zálohy podľa čl. 4.3. Zmluvy.

6. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že keďže žalovaný nesplnil svoj záväzok vrátiť zálohu, dostal sa do omeškania. Poukázal na bod 4.3. zmluvy, podľa ktorého nastala povinnosť vrátiť zálohu žalobcu už pred dňom 10. júlom 2018, teda už 16. júna 2018 (10. júna 2018 plus 5 dní). Keďže tak žalovaný neurobil, žalobca ho vyzval na vrátenie zálohy výzvou zo dňa 27. júna 2018 v lehote 5 dní. Poukázal na § 1 ods. 1, 2, 3 nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z., podľa ktorého výška úroku z omeškania ku dňu 10. júla 2018 bola v sadzbe 9% a preto súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť aj úrok z omeškania odo dňa 10. júla 2018 vo výške 9% ročne.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na úspech žalobcu v konaní a ustanovenie § 255 ods. 1 CSP s tým, že v zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

8. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 15. júla 2021 č. k. 6Cob/82/2020-245 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

9. Krajský súd v Prešove dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok je vo výroku vecne správny, čím boli v zmysle § 387 ods. 1 CSP splnené podmienky pre jeho potvrdenie. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentáciu považoval za vecne správnu, objektívnu a presvedčivú. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré odvolateľ použil v odvolaní vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozsudky obidvoch súdov nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok. Odvolací súd ďalej konštatoval, že nezistil žiadne porušenie týkajúce sa procesných podmienok v zmysle § 380 ods. 2 CSP.

10. Zdôraznil, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Konštatoval, že taktiež Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

11. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností, je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, nakoľko súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožnil ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne.

12. Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov zdôraznil, že sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov. Zdôraznil, že hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nemôže byť svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov. Odvolací súd vyslovil názor, že si súd prvej inštancie túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. V súvislosti s námietkou odvolateľa, že súd prvej inštancie znemožnil žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva nesprávnym vyhodnotením hodnovernosti výpovedí svedkov, ako aj tým, že výpoveď pána E. nemôže byť hodnotená ako svedecká výpoveď, pretože bol splnomocnencom žalobcu, teda vystupoval ako účastník konania za štatutárneho zástupcu. Poukázal na novú právnu úpravu (Civilný sporový poriadok), podľa ktorej sa postup súdu v procese dokazovania výrazne odlišuje od právnej úpravy v občianskom súdnom konaní, keďže podľa novej právnej úpravy súd môže v zásade vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa v novej úprave presúva na procesné strany. Konštatoval, že v konaní medzi účastníkmi nebolo sporné, že nedošlo k naplneniu podmienok v zmysle bodu 4.1 zmluvy o poskytovaní právnych služieb (ďalej len „zmluva“), uzatvorenej dňa 6. júna 2018 a že došlo aj k poskytnutiu zálohy vo výške 100 000 eur. Spornou medzi účastníkmi konania bola skutočnosť, či došlo k vráteniu predmetnej

zálohy.

13. Upríamal pozornosť na skutočnosť, že žalovaný aj napriek tomu, že má nepochybne právnické vzdelanie II. stupňa, dlhodobo pôsobí ako advokát, sa v podanom odpore nijako nezmenil skutočnosť, že by mal poskytnutú zálohu v celosti vrátiť žalobcovi, ale namietal platnosť úkonu - zmluvy z dôvodu, že zmluva nespĺňa základné náležitosti s tým, že ju považuje od začiatku za neplatnú. Zároveň žalovaný namietal skutočnosť, že ak by tieto peňažné prostriedky žalobcovi dlžil, ten by sa ich denno-denne domáhal, a preto mal za to, že si túto kauzu žalobca prostredníctvom splnomocnenca O. E. vymyslel. Odvolací súd opätovne, rovnako tak, ako súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaný ani náznakom v podanom odvolaní zo dňa 2. januára 2019 a ani následne vo svojich ďalších podaniach až do písomného vyjadrenia zo dňa 3. júna 2019, urobenom prostredníctvom svojho právneho zástupcu ani raz neuviedol, že žalobcovi prijatú sumu vrátil. Podľa odvolacieho súdu túto nepochybne najdôležitejšiu skutočnosť žalovaný pri prvom úkone, ktorý mu patrí (odpor), ani následne až do podania zo dňa 3. júna 2019 neuvádzal, a to aj napriek tomu, že by bolo úplne bezpredmetné skúmať platnosť alebo neplatnosť zmluvy o poskytovaní právnych služieb, resp. účel, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému túto zálohu, keďže táto by bola v celom rozsahu vrátená. Žalovaný napriek tomu nielen v podanom odpore, a to aj napriek tomu, že žalobca v návrhu dôvodil nevrátením tejto zálohy, a to aj napriek písomnej výzve doručenej žalovanému, až v podaní zo dňa 3. júna 2019 dôvodil vrátením tento čiastky v celosti a navrhoval k uvedenej skutočnosti výsluch svedkov JUDr. Z. H. a Ing. Z. K.. Zdôraznil, že na rozdiel od podaného odporu, v ktorom dôvodil výlučne neplatnosťou zmluvy, za účelom ktorej navrhoval v podanom odpore vykonať dokazovanie, vo svojom vyjadrení zo dňa 3. júna 2019 a už ani následne neplatnosť zmluvy ako takej nenamietal, ale dôvodil výlučne vrátením poskytnutej zálohy v celosti a k uvedenej skutočnosti (vráteniu zálohy) navrhoval vykonať dokazovanie.

14. So zreteľom na uvedené vyslovil názor, že je nepredstaviteľné, aby dlhoročný advokát, ktorý poskytnutú peňažnú čiastku bez ohľadu, či sa jedná o platnú alebo neplatnú zmluvu v celosti vrátil, túto skutočnosť v podanom odpore neuviedol a ani na preukázanie tejto skutočnosti nenavrhol vykonanie dokazovania a až následne túto skutočnosť uvádzal počas konania. Vyslovil názor, že žalovanému ako advokátovi muselo byť známe, že pre posúdenie danej veci, t. j. vrátenia zaplatenej zálohy, je irelevantné, či zmluva je platná alebo neplatná, t. j. či táto povinnosť žalovanému vyplýva zo zmluvných dojednaní, alebo v prípade neplatnej zmluvy z vydania bezdôvodného obohatenia, tak či tak táto povinnosť žalovanému trvá a žalovaný by bol povinný vrátiť poskytnutú zálohu aj v prípade, ak by predmetná zmluva bola vyhodnotená ako absolútne alebo relatívne neplatná.

15. Odvolací súd ďalej uviedol, že ak by aj bola pravdivá a hodnoverná výpoveď Ing. Z. K. a Mgr. N. D., tak ani z týchto samotných výpovedí nevyplýva okolnosť, že došlo k vráteniu sumy 100 000 eur, nakoľko tieto osoby neboli osobne prítomné pri tomto vrátení, ktorým nebol ani ďalší vypočutý svedok Z. H., ktorý mal len vidieť pána E. otočeného chrbtom k nemu, ako prerátaval peniaze, ktorý mal následne povedať, že tam je 100 000 eur. Hodnovernosť tohto svedka považoval v zásade za spochybnenú jeho rozporným tvrdením, keď najskôr uvádzal, že žalovaného poznal len minimálne z videnia, keď až následne pripustil, že so žalovaným viedol obchodné rokovania, naviac bol to tento svedok, ktorý splnomocnenému zástupcovi žalobcu odporučil ako advokáta v tejto veci žalovaného. Ambivalentný vzťah považoval odvolací súd za znásobený aj tým, že v priebehu konania došlo k ukončeniu vzájomnej spolupráce žalobcu a svedka JUDr. Z. H. v zmysle mandátnej zmluvy.

16. Naviac mal odvolací súd z plnej moci zo dňa 6. júna 2018, ktorou konateľka žalobcu splnomocnila O. E., nepochybne za preukázané, že tento bol splnomocnený len na samotné zastupovanie splnomocnenca vo veci podpisu zmluvy o poskytovaní právnych služieb s advokátom JUDr. B., ako aj na všetky právne úkony s predmetnou zmluvou súvisiace, nevyplýva z nej však, že tento by bol splnomocnený na preberanie peňažných prostriedkov v mene žalobcu. O tejto skutočnosti musel mať nepochybne vedomosť aj žalovaný, nakoľko plnú moc predložil v rámci príloh k podanému odvolaniu spolu so zmluvou. Vyslovil presvedčenie, že pokiaľ by žalovaný tieto finančné prostriedky vrátil O. E., tak na výzvu žalobcu zo dňa 13. júla 2016, ktorú nepochybne a nebolo to ani sporné žalovaný prevzal, by oznámil žalobcovi, že tieto finančné prostriedky žalobcovi vrátil k rukám O. E.. Na výzvu žalobcu zo

dňa 13. júla 2016 však žalovaný nijako nereagoval. Naviac odvolací súd považoval za potrebné k tvrdeniam žalovaného uvádzaným v odvolaní, ktoré naznačujú, že ho O. E. svojím konaním oklamal a že celé konanie mal vopred naplánované za účelom obohatenia, poukázať na skutočnosť, že ak by tomu skutočne tak bolo, tak by pán E. neprizýval k tomuto odovzdaniu peňazí ďalšieho svedka, ale mal by záujem, aby pri tomto odovzdaní bol výlučne on a žalovaný, t. j. aby to bolo tzv. tvrdenie proti tvrdeniu a už vôbec by pán E. nahlas pred svedkom nerozprával citujúc svedka H. „je tam 100 000 eur“.

17. V súvislosti s ďalším odvolacím dôvodom v zmysle § 365 ods. 1 písm. d), g) a h) CSP odvolací súd uviedol, že odvolací súd môže vykonať dôkazy len výnimočne, ak je to potrebné pre rozhodnutie vo veci a iba v tých sporových konaniach, v ktorých mu to explicitne umožňuje zákon, keď ide o spotrebiteľské spory (§ 295 CSP), konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach (§ 303 ods. 2 CSP), antidiskriminačné spory v zmysle § 311 CSP a individuálne pracovné spory v zmysle § 319 CSP. Mal za nepochybné, že v danej veci nejde ani o jedno z týchto konaní, keď žalovaný ako advokát v rámci konania o poskytnutie vrátenej zálohy nemôže vystupovať ako spotrebiteľ. Uzavrel, že to napokon vyplýva aj z legislatívneho záveru rekodifikácie civilného procesného práva, v ktorom dôvodom pre takýto postup je ochrana slabšej strany sporu - zamestnanca, spotrebiteľa, čím však advokát pri podpise zmluvy o poskytovaní právnych služieb nie je.

18. Pokiaľ žalovaný prvýkrát až v podanom odvolaní uviedol, že odoslal SMS správu žalobcovi, že mu nič nedlží a rovnako v podanom odvolaní prvýkrát navrhol výsluch svedka Z. K. staršieho k bližšie neuvedeným a neoznačeným okolnostiam, považoval odvolací súd takéto návrhy za oneskorené a neprípustné, čo sa rovnako týka aj notárskej zápisnice spísanej dňa 28. marca 2019, obsahom ktorej je čestné vyhlásenie JUDr. Z. H., že bol svedkom, ako žalovaný dňa 18. júna 2018 odovzdal O. E. finančné prostriedky vo výške 100 000 eur. Naviac mal za to, že JUDr. H. ako osobe s dosiahnutým právnickým vzdelaním 2. stupňa musí byť nepochybne známe, že ako svedok v zmysle § 196 ods. 2 veta druhá CSP nemôže nič zamlčať a preto pokiaľ k vyhotoveniu notárskej zápisnice, ktorej obsahom bolo jeho prehlásenie došlo pred jeho svedeckou výpoveďou bolo jeho povinnosťou túto skutočnosť spomenúť.

19. V tejto súvislosti odvolací súd pripomínal dôkaznú povinnosť žalovaného, ktorý po tom, ako žalobca preukázal a bolo to nesporné, že mu poskytol zálohu vo výške 100 000 eur, mal povinnosť preukázať, že túto finančnú zálohu vrátil. Na žalobcovi nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal jeho tvrdenie, že k tomuto vráteniu nedošlo, nakoľko na nikom nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo čo sa nestalo, čo neexistuje) tak, ako tomu bolo v prejednávanej veci, keď žalobca tvrdil, že mu žalovaný peniaze nevrátil, v dôsledku čoho došlo k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného, ktorého povinnosťou bolo preukázať vrátenie tejto zálohy žalobcovi. Uviedol, že rovnako tak mohol žalovaný v rámci konania pred súdom prvej inštancie navrhovať konfrontáciu s pánom O. E., nič také však neurobil a jeho námietka, že súd mal podrobnejšie vypočuť O. E. neobstojí, keďže tomuto mohol klásť otázky nielen žalovaný, ale aj jeho právny zástupca a zo zápisnice o výsluchu O. E. žiadna okolnosť, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že súd neumožnil klásť tieto otázky zo strany žalovaného na O. E. nevyplýva. Súd takúto povinnosť vzhľadom na to, ako už uviedol vyššie, že sa jedná o výlučne kontradiktórne konanie, nemá a dokonca v prípade, ak by súd kládol doplňujúce otázky nielen tomuto svedkovi, ale aj ostatným, došlo by k porušeniu tejto zásady v prospech niektorej z procesných strán. V tejto súvislosti zdôraznil princíp uvedený v § 185 CSP, a to tzv. formálnej pravdy, ktorým došlo k úplnému upusteniu od tzv. princípu materiálnej pravdy, ktorý sa ešte čiastočne s obmedzením realizuje v spotrebiteľských a pracovnoprávných sporoch, t. j. súd v tomto konaní musel vychádzať výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu a skutkový stav zodpovedal vykonanému dokazovaniu len v zmysle návrhov strán. Poukázal na to, že ani žalovaný nenamietal, že by bol akokoľvek zo strany súdu prvej inštancie obmedzovaný v možnosti navrhovať, resp. vykonávať dôkazy pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd nemal za daný ani žalovaným vymedzený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, keď ho žalovaný najmä odôvodnil nesprávnym vyhodnotením svedeckých výpovedí Ing. K. a N. D. zo strany súdu prvej inštancie s tým, že doplnil návrh na doplnenie dokazovania novými skutočnosťami, ktoré v prvoinštančnom konaní neuvádzal, keď tvrdí, že po doručení výzvy zo strany žalobcu, ktorú prevzal dňa

13. júla 2018 reagoval SMS správou, že žalobcovi nič nedlží s tým, že v konaní pred súdom prvej inštancie na argumentáciu žalobcu, že na jeho výzvu na vrátenie peňažných prostriedkov nereagoval, takúto skutočnosť neuvádzal a ani o tejto skutočnosti nenavrhol výsluch svedka Z. K. staršieho.

20. Ďalej konštatoval, že mu nie je známy dôvod, pre ktorý keď došlo k vyhotoveniu notárskej zápisnice pred výsluchom svedka Nemčíka, že žalovaný nepodporil svoju argumentáciu predložením tejto notárskej zápisnice na súde prvej inštancie, ale až v rámci odvolacieho konania, keď navyše žalovaný ani neuvádzal žiaden dôvod, pre ktorý by tak nemohol urobiť už v prvoinštančnom konaní.

21. Za zvlášťne odvolací súd označil, že žalovaný nenavrhol vypočúť priamo svedka, ktorý mal byť prítomný pri vrátení, ale len T., a to výlučne za účelom oznámenia mena tejto osoby, nakoľko mal mať o nej vedomosť.

22. Podľa odvolacieho súdu nebol naplnený ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. nesprávne právne posúdenie veci, ktoré žalovaný videl v tom, že súd „absolútne“ nepreviedol dokazovanie ohľadom platnosti zmluvy o právnej pomoci medzi účastníkmi a keďže neobstojí, že súd „neprevádza“ dokazovanie, ale vykonáva len tie dôkazy, ktoré sporové strany navrhnu. Vychádzajúc z uvedeného konštatoval, že bolo povinnosťou žalovaného pokiaľ sa domnieval, že posúdenie platnosti zmluvy je pre posúdenie nároku žalobcu na vrátenie poskytnutej zálohy relevantné, navrhnúť k tejto skutočnosti dôkazy. Napokon samotnú platnosť, resp. neplatnosť označil pre posúdenie danej veci za irelevantnú, nakoľko v konaní sa žalobca domáhal vrátenia zálohy s tým, že žalovaný nenamietal, že zálohu prijal a rovnako nenamietal procesný neúspech vo vyššie uvedenom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, t. j. nenamietal, že by bol povinný túto zálohu v celosti vrátiť. Aj keby táto zmluva bola neplatná, považoval za nesporné, že žalovaný by túto zálohu musel vrátiť ako bezdôvodné obohatenie. Preto aj návrhy na vykonanie dokazovania ohľadom platnosti, resp. neplatnosti zmluvy o právnej pomoci označil pre danú vec za irelevantné a navyše ich považoval za dané oneskorene, až v rámci štádia odvolacieho konania.

23. Odvolací súd konštatoval, že dôkazné bremeno nesporne zaťažovalo žalobcu, ktorý si splnil svoju povinnosť tvrdenia, že so žalovaným uzavrel zmluvu o poskytovaní právnych služieb a poskytol mu finančné prostriedky vo výške 100 000 eur, čo nepochybne vyplývalo z pokladničných dokladov a nerozporoval to ani žalovaný. Žalobca vzhľadom na uvedené uniesol bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu, nakoľko v konaní svoje tvrdenia preukázal.

Bolo na žalovanom, aby preukázal vrátenie poskytnutej zálohy žalobcovi.

24. Odvolací súd záverom konštatoval, že žalovaným predložený listinný dôkaz (notárska zápisnica), resp. návrhy na vypočutie svedkov a ich konfrontácie, mohol žalovaný predložiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania súdom prvej inštancie. Nakoľko tak urobil až v odvolacom konaní, jedná sa o tzv. novoty v odvolacom konaní, ktoré možno použiť len v prípadoch uvedených v § 366 CSP. Odvolací súd v tomto spore nezistil naplnenie žiadneho z uvedených dôvodov (§ 366 CSP) pre použitie novoty zo strany žalovaného v odvolacom konaní. Konštatoval, že rovnaká skutočnosť sa týka aj ďalších navrhovaných dôkazov - svedeckých výpovedí a konfrontácií. Z uvedeného dôvodu, keď neboli zistené podmienky na pripustenie novôt v odvolacom konaní, odvolací súd na predložený listinný dôkaz v odvolacom konaní zo strany žalovaného neprihliadol a rovnako tak nedoplnil dokazovanie výsluchom, resp. konfrontáciou navrhovaných svedkov.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal aj náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

27. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého

prípustnosť odôvodnil ustanovením § 420 písm. e) a f) CSP navrhujúc rozsudok odvolacieho, ako aj súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súčasne navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal, že mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva a to jednak tým, že nevykonal ním navrhované dôkazy a to výsluch svedka T. E., disponujúceho kľúčovými informáciami pre predmet tohto konania, ktorý bez vlastnej viny nemohol navrhnúť v konaní pred súdom prvej inštancie, nevykonal doložitie svedkov JUDr. Z. H., Ing. Z. K., ml., Ing. Z. K., st., Mgr. N. D., O. E., C. E. a JUDr. F. S. a tiež nevykonal konfrontáciu svedkov JUDr. Z. H., O. E. a žalovaného v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. Tvrdil, že dôkazy navrhované žalovaným nebolo možné vzhľadom na povahu veci uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Ďalej namietal, že výzva na vrátenie uhradených finančných prostriedkov zo dňa 27. júna 2018 a plná moc z 29. októbra 2018 udelená E. R. neboli podpísané osobou oprávnenou konať v mene žalobcu, teda C. E. - konateľom žalobcu, ako to nesprávne vyplýva z ich obsahu. Uviedol, že z obsahu týchto listín a ďalšej dokumentácie vyplýva jednoznačný záver, že boli v skutočnosti podpísané O. E.. Dovolateľ ďalej tvrdil, že v odvolacom konaní rozhodoval nesprávne obsadený súd, keď v odvolacom konaní bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie senátu v zložení JUDr. Marek Kohút, JUDr. Anna Ilčinová a JUDr. Jozef Angelovič a v zmysle záznamu Krajského súdu v Prešove zo dňa 1. decembra 2020 došlo k zmene tak, že bol senát zložený zo sudcov JUDr. Mareka Kohúta, JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Jozefa Angeloviča. Vyslovil názor, že nedošlo k splneniu podmienok pre uvedenú zmenu zloženia senátu. Napokon namietal, že odvolací súd dospel k nesprávnemu záveru, že O. E. vystupujúci ako splnomocnenec žalobcu mal byť vypočutý v konaní v procesnom postavení svedka a výpoveď takejto osoby považovať za vierohodnú svedeckú výpoveď a z veľkej časti na nej založiť rozhodnutie vo veci samej. Návrh na odklad vykonateľnosti odôvodnil žalovaný tým, že má za to, že Euroinvest limited družstvo nie je spoločníkom žalobcu, žalobca nemá platne ustanoveného spoločníka vyše troch mesiacov, čo zakladá dôvod na zrušenie žalobcu súdom. Nad rámec uvedeného poukázal na skutočnosť, že v prípade nezákonného vedenia exekúcie na majetok v jeho osobnom vlastníctve by bol prípadný výťažok získaný speňažením tohto majetku s najväčšou pravdepodobnosťou prevedený do dispozície ďalších pochybných zahraničných spoločností a majetkovú ujmu spôsobenú žalovanému nezákonným vedením exekúcie by tak nebolo fakticky možné vrátiť ani v prípade zrušenia napádaného rozsudku odvolacieho súdu.

28. Vo vyjadrení k dovolaniu žalobca označil rozhodnutie prvostupňového súdu a rovnako aj odvolacieho súdu za zákonné a vecne správne. Uviedol, že výzva na vrátenie uhradených finančných prostriedkov zo dňa 27. júna 2018 a plnomocenstvo zo dňa 29. októbra 2018 udelené JUDr. E. bolo O. E. podpísané z titulu priloženej plnej moci udelené žalobcom dňa 6. júna 2018, ktorá bola súčasťou súdneho spisu ako príloha k žalobnému návrhu. Zdôraznil, že žalobca je a rovnako tak v čase vydania oboch dovolaní napádaných rozhodnutí bol právnickou osobou platne založenou a riadne existujúcou a zapísanou v obchodnom registri. Záverom konštatoval, že žalovaný svojím konaním poškodzuje práva a záujmy žalobcu a súčasne znižuje dôstojnosť a naruša dôveryhodnosť advokátskeho stavu.

29. Žalovaný vo svojom ďalšom vyjadrení zotrval na svojich námietkach. Súčasne poukázal na skutočnosť, že sa na registrovom súde Okresný súd Košice I pod sp. zn. 28CbR/4/2022 vedie konanie o zrušenie spoločnosti Investičná Správcovská s.r.o., so sídlom Popradská 56, Košice.

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

31. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

32. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného rozhodnutia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že

dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

33. Podľa § 420 písm. e/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

34. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

36. Podľa § 431 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

37. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

38. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zjavné, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP. Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné, k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. k posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

39. Z obsahu dovolania vyplýva, že jedným z dôvodov, z ktorých dovolateľ v zmysle § 420 písm. e/ CSP vyvodil prípustnosť dovolania je nesprávne obsadený odvolací súd. V zmysle citovaného ust. § 420 písm. e/ CSP dôvodom prípustnosti dovolania je aj to, že súd nebol správne obsadený, pričom o prípad nesprávne obsadeného súdu ide aj vtedy, ak vo veci nerozhoduje zákonný sudca (napr. sp. zn. II. ÚS 136/2008 z 5. novembra 2008). Právo na zákonného sudcu zaručuje Ústava SR v čl. 48 ods. 1, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi; príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz je neopomenuteľnou podmienkou riadneho výkonu súdnej moci. Na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na druhej strane predstavuje pre každého účastníka konania rovnako cennú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred daných zásad (procesných pravidiel) tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy, a aby bol vylúčený - pre rôzne dôvody a rozličné účely - výber súdov a sudcov „ad hoc“. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia, ako garancia proti novej svojvôli, je súčasťou základného práva na zákonného sudcu i zásada pridelovania súdnej agendy a určenie zloženia senátov, na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce (napr. sp. zn. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Podľa ust. § 3 ods. 3 zák. č. 757/2004 Z. z. zákona o súdoch, zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte (§ 3 ods. 3 zákona o súdoch). Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce (§ 3 ods. 4 zákona o súdoch).

40. Podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi.

41. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokolvek trestného obvinenia proti nemu.

42. Podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

43. Podľa § 50 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

44. Podľa § 11 ods. 3 zákona o súdoch, súdy rozhodujú v senátoch, ak zákon neustanoví, že vo veci rozhoduje jediný sudca (ďalej len „samosudca“) alebo predseda senátu.

45. S ohľadom na dovolaciu námietku týkajúcu sa rozhodnutia veci senátom 6Cob, ktorého obsadenie nebolo podľa názoru dovolateľa legitímne, bolo úlohou dovolacieho súdu posúdiť, či zloženie senátu 6Cob, ktorý vec rozhodol, zodpovedá ústavnej požiadavke na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. požiadavke rozhodovania správne obsadeného súdu. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu a je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy. Pretože zákon nevyklučuje, že počas konania môže dôjsť k zmenám v personálnom obsadení senátu na základe predsedom súdu vydaného rozvrhu práce, resp. jeho zmeny, prípadne k prevedeniu veci do správne určeného súdneho registra na základe pokynu predsedu súdu, dovolací súd skúmal dôvody vedúce k personálnym zmenám vo vec prejednávajúcom senáte 6Cob.

46. V danom prípade vec napadla na odvolací súd dňa 20. novembra 2020 do senátu 6Cob, ktorý konal a rozhodoval v zložení predseda senátu a súčasne sudca spravodajca JUDr. Marek Kohút, členka senátu JUDr. Anna Ilčinová a člen senátu JUDr. Jozef Angelovič v zmysle v tom čase účinnom Rozvrhu práce pre Krajský súd v Prešove na rok 2020 tak, ako to uviedol aj dovolateľ v dovolaní. Z obsahu záznamu zo dňa 1. decembra 2020, podpísaného predsedom senátu JUDr. Marekom Kohútom vyhotoveného v súlade s prílohou č. 2 Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2020 (ďalej aj „rozvrh práce“) podľa bodov 3.2, 5, 5.1 a 5.5 prerozdeľovania vecí a zastupovania rozvrhu práce upravených pre obchodnoprávnu agendu v časti B článok IV. bod 2.3. rozvrhu práce bol namiesto JUDr. Anny Ilčinovej, ktorej bola vec pridelená, na strane ktorej došlo k náhlej prekážke v zmysle pravidiel prerozdeľovania vecí a zastupovania, zaradený zastupujúci sudca JUDr. Andrej Radomský podľa bodu B tabuľkovej časti určujúcej zastupujúcich členov senátu pre obchodnoprávny úsek. So zreteľom na uvedené predmetný spis bol k 1. decembra 2020 legitímne pridelený JUDr. Andrejovi Radomskému ako členovi senátu zastupujúcemu JUDr. Ilčinovú. Vychádzajúc z uvedeného vo vzťahu k dovolacej námietke ohľadom nesprávne obsadeného súdu v súvislosti s nezákonnou zmenou obsadenia vec prejednávajúceho senátu 6Cob dovolací súd poznamenáva, že je bez právneho významu, keďže, ako bolo uvedené vyššie, nahradenie sudkyne JUDr. Anny Ilčinovej sudcom JUDr. Andrejom Radomským, určeným na jej zastupovanie rozvrhom práce bolo výsledkom legitímneho postupu odvolacieho súdu a zmena v obsadení senátu 6Cob bola súladná s rozvrhom práce odvolacieho súdu. Dovolací súd upriamuje pozornosť aj na tú skutočnosť, že dovolateľ síce namietal, že nedošlo k splneniu podmienok pre zmenu zloženia senátu v zmysle záznamu Krajského súdu v Prešove zo dňa 1. decembra 2020, avšak neuviedol žiadne bližšie dôvody, vzhľadom na ktoré dospel k uvedenému záveru. Dovolateľ len všeobecne popieral dôvod pre zmenu pôvodného zloženia senátu bez uvedenia konkrétneho dôvodu, vzhľadom na ktorý považuje zmenu obsadenia senátu za nezákonnú. So zreteľom na uvedené dovolací súd konštatuje, že ak o odvolaní žalovaného rozhodol krajský súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Andreja Radomského, rozhodol vo veci zákonný senát, určený rozvrhom práce v súlade so zákonom a konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. e) CSP.

47. Dovolanie podané žalovaným bolo založené aj na tvrdenej existencii vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ktorú dôvodil nevykonaním dôkazov, ktoré počas konania navrhoval. Dovolateľom navrhované dôkazy mali preukázať, že sumu 100 000 eur žalobcovi vrátil.

48. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa ustálil názor, podľa ktorého v zásade nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, alebo nesprávne vyhodnotenie

niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). K posudzovaniu a k hodnoteniu procesu dokazovania musia sudy vyššej inštancie v konaniach o opravných prostriedkoch postupovať individuálne. Ak by sa všeobecný súd v proces dokazovania v sporovom konaní dopustil takej chyby, ktorej následkom by bol výsledok konania (rozhodnutie vo veci samej) poznačený porušením niektorej z inštitucionálnych požiadaviek práva na spravodlivé prejednanie veci, bolo by povinnosťou dovolacieho súdu takúto chybu konania preskúmať na podklade dovolania z dôvodu zmätočnosti, o takýto prípad sa však podľa názoru dovolacieho súdu nejedná v prejednávanej veci. Vychádzajúc z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP priradenie váhy jednotlivým vykonaným dôkazom ponecháva zákon na uvážení súdu so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu. Po skončení dokazovania súd musí starostlivosť zväziť dôležitosť jednotlivých dôkazov, vykonať selekciu medzi nimi a prípadne vylúčiť tie, ktoré pre rozhodnutie vo veci nemajú žiadny význam. Nevyhnutným pojmovým predpokladom tohto konceptu hodnotenia dôkazov je však náležité odôvodnenie procesu prisudzovania dôkaznej sily jednotlivým vykonaným dôkazom v odôvodnení meritórneho rozhodnutia.

49. Odvolací súd vysvetlil dôvody, pre ktoré nevyhoviel návrhu žalovaného na dopočutie svedka JUDr. Z. (svedok bol riadne vypočutý za prítomnosti právneho zástupcu žalovaného dňa 12. decembra 2019) a to aj v súvislosti s čestným prehlásením, ktoré je obsahom notárskej zápisnice, spisanej dňa 28. marca 2019 notárkou JUDr. Zorou Chudovou, ktorá bola predložená dodatočne, napriek tomu, že bola spísaná dávno pred výsluchom JUDr. H. Tak ako to správne zdôraznil odvolací súd, žalovaný si mal byť vedomý svojej dôkaznej povinnosti a neskore predloženie dôkazu nemožno akceptovať z dôvodu, že žalovaný považoval, na rozdiel od súdu, výpoveď svedka za dostatočnú a nepovažoval za nevyhnutné ju ešte duplovať predložením tohto dôkazu. Tak isto nič žalovanému nebránilo navrhnúť už v konaní pred súdom prvej inštancie v odvolaní navrhovanú konfrontáciu pána H., E. a žalovaného, ako aj dopočutie ďalších svedkov, vypočutých pred súdom prvej inštancie za prítomnosti právneho zástupcu žalovaného. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu tiež vyplývajú dôvody, pre ktoré odvolací súd nedoplnil dokazovanie ohľadom platnosti zmluvy o poskytovaní právnych služieb uzatvorenej účastníkmi. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je tiež zrejmý dôvod, pre ktorý odvolací súd dokazovanie nedoplnil výsluchom ďalšej v odvolaní navrhovanej osoby JUDr. T. E., ktorým je skutočnosť, že uvedená osoba nemala byť osobne prítomná pri vrátení istiny, ale má len vedomosť o ďalšej osobe, ktorá vie údajne túto skutočnosť potvrdiť. Navyše odvolací súd odkazoval na obsah výpovede svedkov, ktorí doprevádzali žalovaného k miestu údajného odovzdania peňažných prostriedkov resp. boli priamo v budove a ktorí účasť ďalšej osoby prítomnej pri odovzdaní nepotvrdili. Vychádzajúc z uvedeného aj podľa názoru dovolacieho súdu nevyhovenie návrhom žalovaného na vykonanie ďalšieho dokazovania nemalo za následok, že by konanie pred súdmi bolo zmätočné a závery súdov neudržateľné, resp. nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie a dovolateľom navrhované doplnenie dokazovania odvolací súd správne vyhodnotil jednak pre danú vec za irelevantné a tiež za uplatnené neskoro až v odvolacom konaní a odvolací súd dôvody, pre ktoré nedoplnil dokazovanie žalovaným navrhovaným spôsobom riadne vysvetlil.

50. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Dovolací súd je toho názoru, že k takémuto závažnému zásahu do procesných práv žalovaného nemohlo dôjsť v súvislosti s ním namietaným nesprávnym vypočutím O. E., ktorý zastupoval žalobcu v právnom vzťahu zakladajúcom tvrdený nárok ako svedka a následnom posúdení jeho výpovede ako vierohodnej bez vysporiadania sa s námietkami žalovaného. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd jednak opätovne poukazuje na § 191 CSP, podľa ktorého je hodnotenie dôkazov vecou úvahy súdu a ďalej z obsahu odôvodnenia rozhodnutí obidvoch súdov nepochybne vyplýva, že sudy nevychádzali len z výpovede pána E., ale obsah jeho výpovede hodnotili v súvislosti s výpoveďami žalovaným navrhnutých svedkov, pričom vysvetlili, z ktorých dôkazov vychádzali a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadili a prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy.

51. Dovolací súd nepovažoval z hľadiska porušenia práva žalovaného na spravodlivý proces za dôvodnú

ani jeho ďalšiu námietku, že výzva na vrátenie uhradených finančných prostriedkov z 27. júna 2018 a plnomocenstvo zo dňa 29. októbra 2018, udelené JUDr. E. na základe ktorej bol podaný návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní, neboli podpísané osobou oprávnenou konať v mene žalobcu, keď neboli podpísané konateľkou spoločnosti C.. Ak by aj výzva na vrátenie uhradených finančných prostriedkov zo dňa 27. júna 2018 bola podpísaná osobou, ktorá nebola oprávnená konať v mene žalobcu, mohla by mať táto skutočnosť za následok prípadné nesprávne právne posúdenie veci, ktorým je však možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť je založená na kritériách uvedených v § 421 CSP, túto skutočnosť však nemožno podradiť pod nesprávny procesný postup, ktorým by súd znemožnil žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v zmysle § 420 písm. f) CSP. Aj samotný žalobca potvrdil, že plná moc zo dňa 29. októbra 2018 bola v skutočnosti podpísaná za žalobcu O. E.. K žalobnému návrhu bola pripojená aj plná moc udelená žalobcom dňa 6. júna 2018 O. E., oprávňujúca ho nielen na samotné podpísanie zmluvy o poskytovaní právnych služieb so žalovaným, ale aj na všetky právne úkony s touto zmluvou súvisiace. Podanie návrhu na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa žalobca domáha vrátenia finančných prostriedkov, vyplatených žalovanému na základe uvedenej zmluvy z dôvodu nesplnenia podmienok v nej uvedených, nepochybne súvisí s predmetnou zmluvou a preto je dovolací súd toho názoru, že O. E. bol oprávnený aj udeliť plnú moc advokátke JUDr. E. na zastupovanie žalobcu v upomínacom konaní. Potvrdzuje to aj konanie samotného žalobcu v priebehu upomínacieho konania, keď žalobca žiadnym spôsobom oprávnenie JUDr. R. na základe plnomocenstva podpísaného v mene žalobcu O. E. nespochybňoval a v konaní riadne pokračoval.

52. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže prípustnosť dovolania žalovaného nie je daná podľa ust. § 420 písm. e) CSP a ani podľa ust. § 420 písm. f) CSP, dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. f) CSP bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí.

53. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu, ktorý si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

54. Nakoľko v čase vydania rozhodnutia dovolacím súdom bol žalobca zapísaný v obchodnom registri ako existujúca spoločnosť majúca právnu subjektivitu považoval dovolací súd námietky žalovaného týkajúce sa prípadného zrušenia žalobcu za nedôvodné.

55. Keďže dovolací súd dovolanie odmietol, je tiež neopodstatnený návrh žalovaného na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 444 ods. 1 CSP a dovolací súd nie je povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2016 sp. zn. 3Cdo/616/2015).

56. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.